

LORANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

4.
évi.
36. szám
1925. év
szept.
6.

Alvó gyermekek.

— Irta: BENÉDEK ELEK. —

A minap, hogy az erdőben jártam,
Erdő szélén két gyermeket láttam.
Oly édesen, mint anya ölében,
Aludtak egy lombos fa tövében.

Nem messzire fölük megállottam.
Nézfem őket, néztem meghatottan,
Az ölükben szebbnél-szebb virágok,
S egy hű kutya vigyázott rájuk.

Fáradt voltam, fübe heveredtem,
Egy kis madár énekelt felettem;
Két gyermekről szólott a nótája,
Hallgatott az erdő minden fája.

Azt dalolta az a kis madárka:
„Két kis gyermek az erdőből bejárta.
Szédtek ottan százféle virágot,
Azt csevegték: nagy ünnep lesz nálók.

Egész uton őket elkísértem,
Mig szépen az erdőből kiértem.
S fa tövébe amikor leültek,
Én daloltam, ők elszenderedtek.

Öreg bácsi, várd meg őket, kérlek,
Nemsokára mindkeittől fölbred.
Szép lassacskán haza mendegélnek,
Hazafelé mondj nekik meséket.”

Kis madárka szavát megfogadtam,
Ébredésig rájuk várogattam,
Aztán szépen haza mendegéltünk,
Egész uton neveltünk, meséltünk.

(Kisbaczon.)

BCU Cluj / Centrul de Informații și Documentație **SANYIKA.** Library Cluj

— Irta: CSÜRÖS EMILIA. —

Sanyika kékszemű, csendes fiúcska, aki dicsérettel tette le az érettségit az első elemi osztályról. Vizsga után azt mondta neki a tanító bácsi:

— No, fiacskám, ha így folytatod, miniszter lesz belőled.

Sanyika hét éves fejecskéjében elhatározta egész komolyan, hogy így folytatja és miniszter lesz belőle. Azt ugyan nem tudta, hogy mi az a miniszter, de sejtette, hogy valami okos ember, különben nem mondotta volna a tanító bácsi.

Egész nap ott játszott a domboldalon két kis hugocskájával meg a szomszédék Gyurkájával. Kergetődztek, várat építettek földből, erdőket ültettek faágakból és elnézték a falu alatt hömpölygő Maros vizét, (néha tutajok is usztak rajta) meg a villásfarku fecskét, amint nyilegyenesen cikkázott a kék ég felé.

Egy szép meleg délután Sanyika így beszélt:

— Apukának van egy nagy könyve, abban benne van a kolozsvári vasló. Apuka azt mondja, hogy az olyan nagy, mint a mi templomunk.

Gyurka komolyan felelt: — Az nem lehet olyan nagy, mint egy templom.

Sanyika nem hagyta a maga igazát. — De mikor vasból van. Akkor lehet.

A másik tovább ellenkezett. — Nem lehet. Még az óriások lova sem lehet akkora. Én tudom!

A két kislány eddig hallgatta a vitát, végre a nagyobbik is beleszólt:

— De én tudom, hogy lehet, mert Mátyás király is rajta van és ő is vasból van. Apuka mondta!

— Ha Kolozsvárra megyünk, megnézem én azt a vaslovat és fel is ülök a hátára!

Sanyika aznap este sokáig elgondolkozott a vaslovon. Milyen furcsa lehet az vasból, akár a gereblye vagy a vasvilla. Addig gondolkozott a vaslovon, míg egy huncut kis álomtündérke besurrant az ajtón, teleszórtá Sanyika szemét homokkal és még meg is csókolta a homlokát. Ugy, ahogy anyuka szokta esti ima után.

És Sanyika becsukta tiszta kék szemét, magára csavarta a paplant és aludt csendesen. De csak anyuka hitte azt, hogy csendesen alszik, amíg ott állt az ágyacskája mellett és fi-

gyelte kicsi fiát. Mert ezalatt Sanyika a templom nagyságu vaslovat látta, amely ott toporzékolt a kapu előtt. Mintha ezt mondta volna:

— Gyere ki, Sanyika, eljöttem érted. Majd meglátod, milyen jó lesz lovagolni rajtam!

De Sanyika félt, reszketett, elbujt és meg sem mukkant az ágy alatt. A vasló egyre türelmetlenebb lett, már betörte a kaput, átlépett a virágos kert léces kerítésén és egyre közelebb jött. Sanyika látta, hogy tüzet fuj, kapál a patájával és prüszköl, egyre prüszkölt. Eleinte csak nyöszörgött a félelemtől, később már sirt, jajgatott. Anyuka ijedten szaladt be újra hozzá és amint csitítgató, becézgető szavakkal simogatta a homlokát ijedten kiáltott fel:

— Szent Isten, ez a gyerek olyan forró, mint a parázs!

Másnap kijött az öreg doktor bácsi és megvizsgálta Sanyikát. A vizsgálatnak az lett a vége, hogy rögtön befogtak a nagy kocsiba, anyuka is, apuka is beleültek, közbül vették Sanyikát és megindultak az állomás felé. Amikor bejött a kolozsvári vonat, felszálltak reá és egyre Sanyika lázas arcocskját figyelték.

Nagyon jókedvű volt az uton Sanyika. Kacagott a fáknak, házaknak, hegyeknek, hogy milyen gyorsan rohannak tovább és mindig új jött, mindig másik. Kolozsváron gummi-kerekű kocsit keresett apuka és meg sem álltak a kórház vaskapujáig. Itt fehér ágyba fektették, sok komoly doktor bácsi jött be hozzá. Az egyik halkan ezt sugta:

— Igen súlyos vakbélgyulladás. Rögtön kell operálni.

Sanyika nem értette, hogy mit mondtak, csak csodálkozott azon, hogy egy másik szobába viszik, aztán sok doktor bácsi áll körülötte, mindegyiken fehér köpeny van és olyan sokan voltak, hogy anyukát és apukát nem is látta tőlük.

Az egyik megsimogatta az arcát egy kendővel, amitől olyan furcsa hideg lett a levegő a feje körül. Akkor már kiáltott volna anyuka után, de nem tudta a fejét felemelni. Az egyik doktor bácsi azt kérdezte:

— Tudod-e, fiacskám, hány füle van a tyuknak?

Sanyika mosolyog. — Tudom hát. Kettő, — akarja mondani és mondja is, de hang nélkül, csak az ajkával, mert álmos, nagyon álmos. Ujra kérdi a doktor bácsi. — Bizonyos,

hogy kettő, nem három? — De Sanyika erre már nem felel, alszik.

Amikor felébred, megint az előbbi ágyban fekszik. Anyuka, apuka mellette ü'nek és valami nehéz kötés van a testén. Csak azt érzi, hogy valami nagyon nehéz és nagyon fáj.

Aztán megint jött a vasló. Most már nem volt vad és nem ijesztette Sanyikát. Csak ott állt a kórház előtt és csendesen mondta:

— Ül fel a hátamra, Sanyika, elviszlek messzire.

Sanyika fel akart ülni az ágyban, de nehéz volt testén a kötés, — visszaesett. Szeme nagyra nyílt úgy felelt a vaslónak.

— Hazaviszel Szentkirályra, Máriához és Nusikához? Gyurka is vár már, mikor viszel haza?

A vasló bólogatott a fejével. — Pattanj fel a hátamra, Sanyika és hipp, hopp, ott leszünk, ahol akarod.

Sanyika lázas kis kezével messzire elmutatott.

— Oda vigyél, vasló, ahol olyan szépen hömpölyög a Maros. Amikor sárga virágok nyílnak a domboldalon és mi anyuka kis libáira vigyázunk, nagy jegek mennek le rajta, olyan szép az olyankor, oda vigyél, vasló!

A vasló egyre bólogatott a fejével. — Messzebb viszlek, Sanyika, sokkal messzebb.

Három napig alkudott Sanyika a vaslóval. Három napig nem csukta le pihenő álmra szemét anyuka és apuka is folyton ott figyelte fiacskája szivveréseit. Nappal jó volt minden, madarak csicseregtek a kórház ablaka alatt és anyukával azt tárgyalták, hogy is lesz majd újra otthon. Az udvaron gyerekek játszanak, Sanyika elmosolyodik.

— Hallod, anyuka, az egyik kisleány éppen olyan kicsi kofa, mint Mária.

De éjszaka mindig eljött a vasló. És eljött egyszer délután is. Vasárnap volt, az emberek ünneplő ruhában sétáltak az utcán, amikor hangos dobogással megint eljött a vasló.

— No, Sanyika, utoljára jöttem el érted!

Sanyika csak intett lesóványodott kezecskéjével és egyre anyuka arcát nézte. Hosszan nézte azt a drága, édes arcot, mely úgy ragyogott Sanyika lelkében, mint a meleget, fényt árasztó nap. Csak nézte az arcát és hallgatta jószágos, szelid szavait. Addig nézte, amíg egyszerre megszólalt:

— Anyukám, hogy van az, hogy hallom a hangodat, de az arcodat már nem látom.

A vaslő megint igen toporzékolt odakint, Sanyika intett feléje, fáradtan, lassan emelve a kezét. Nehogy anyuka megludja, hogy őt hívja a vaslő. De, amikor visszanezett, már nem látta anyukát. Senki és semmi sem volt körülötte, csak a vaslő, melynek hátán ült Sanyika. Kicsi kezében erősen fogta a kantár szarát és meztelen lábcskáival megsarkantyuzta a vaslő oldalát. Fehér hálóingecskéje utána lobogott és a vaslő röpítette Sanyikát, hajtva, előre, messzire, messzire... egyenesen be a szép csillagos menyországba...

Szentkirályon mesét mondott nagymama az otthon maradt két kicsinek. De félbeszakította a mesét a három éves Mária, vigan tapsikálni kezdett:

— Nagymama, én látom Sanyikát. Nézd, ott kukucskál egy csillagon.

— Csitt, bogárkám! — hallgattatja el nagymama a kis meseröntőt. Sanyika Kolozsváron van. Imádkozzuk, hogy minél hamarabb hazajöjjen anyukával és apukával.

Másnap hazajött Sanyika. Kis deszkakoporsót emeltek le a vonatról ebben volt ezüstös érckoporsóban, fehér virágok között Sanyika vézna, márványfehér teste. Anyuka arcát cyászfátyol takarta, hogy ne lássa ország-világ a földkerekség legnagyobb szenvedését, a gyermekét sirató anya könnyeit.

Sanyika akkor este kikönyökölt egy csillagra és onnan nézett le Szentkirályra. Amikor azt látta, hogy Mária és Nusika összebujtak a fiókos kis ágyban és elaludtak, leereszkedett egy csillagsugáron a földre, megsimogatta sirástól maszatos arcukat. Mária felkacagott álmában és Nusika is mosolygott. Aztán anyukához ment Sanyika. Megcsókolta a homlokát és a szívét. Ettől a csóktól halvány glória sugárzott ki anyuka feje körül, olyan, amilyen a szentek feje körül szokott lenni a szent képeken. A szívét őrlő nagy fájdalom pedig tompa zibbádássá enyhült. Mert ezt mondta Sanyika csókja:

— Anyukám, nem szabad szomorkodni. Jobb nekem itt a csillagok felett. Bánat, szomorúság ide sohasem ér és mindig láthatlak benneteket. Aztán innen fentről nézve oly rövid az emberi élet, észre is alig vesszük és mind együtt leszünk itt a csillagok fölött.

A kis Mária csillagokon lipinkázik Sanyikával és hangosan felkacag. Ezt mondja a kacagása:

— Ugy van, ugy van, anyuka! Igaza van Sanyikának!

[Kolozsvár.]

Udvariaskodás.

Két utazó, kik utközben ismerkedtek össze, amikor megérkeztek a legközelebbi városba, egy szállóba szállottak. Megmosakodtak, átöltöztek és lementek az étterembe vacsorázni. Kérdik a pincért: mi van vacsora? — Pisztráng, — felelte. — Ah, ez nagyszerű, csettintettek mindketten egyszerre, hozzon mindkettőnknek. A pincér hozott két tányért és egy tálban két darab pisztrángot, egy nagyot és egy kicsit. Az utasok udvariaskodni kezdtek: parancsoljon, kollega, — köszönöm, csak tessék, kollega urnak előbb, — így udvariaskodva végül az egyik kivette a nagyobbik pisztrángot a tálból. Ekkor a másik durcásan szólt: Ejnye, kollega ur, ez mégsem járja, hogy a nagyobbikat vette ki.

— Hát ön, kollega ur, melyikei választotta volna? — felelte a másik.

— A kisebbiket,

— Hát, tessék, ott van, miért méltatlankodik?

Gyurka meg a cseresznye.

Gyurka az iskolában szünetkor egy kiló cseresznyét eszik meg egyszerre a tanító ur szemelättára.

— Jó étvágyad van, Gyurka, — mondja a tanító ur, amikor a cseresznye elfogyott.

— Hátha még szeretném, — felelt Gyurka.

(Petrozsény.)

Herskovits Augustus.

Köhögésnél,
hurutnál csak a

SIROMALT

használni!

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható.

700 palack dugáru.

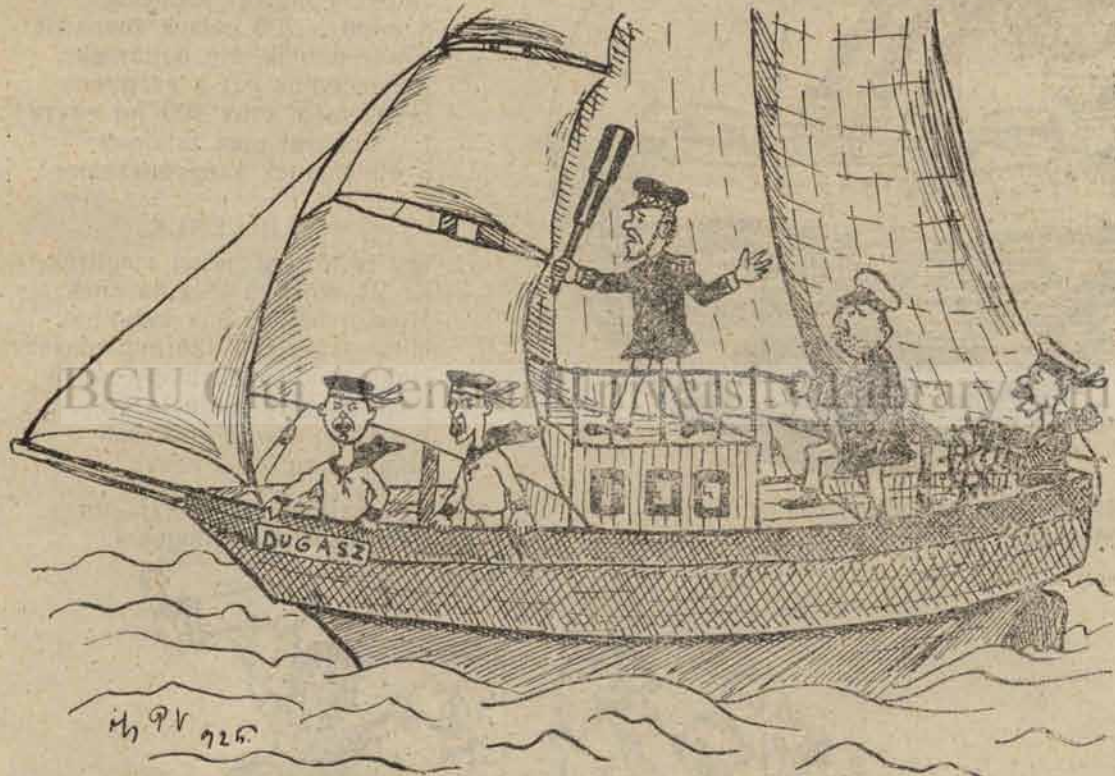
(Csempészett vers.)

Le-írta és fel-képelte: ifj. PRÖHLE VILMOS.

II. ÉNEK

Még a nap fel sem kacsintott,
Felhangzott Lord Shymmi hangja:

Lát Lord Shymmi — a tengernek
Dél nyugati horizontján,
Nosza, kap a látcsővéhez:

— Fel a horgonyt és előre! —
Teljesítve lön parancsa
És büszkén és hófehéren
Elindult a jó hajó
És hangzott a fedélzetről
— Mint az ábrán látható —
Bájos csempész induló:

»Éljen a vám, vámtarifa,
Ő teszen bennünket urrá!
S minden pénzügyminiszternek
Háromszoros Hipp! Hipp! Hurrá!

Három napig mi sem történt,
Mentek, mentek, énekeltek;
De negyed nap gyanus pontot

És amit lát, mint a képe
Mutatja, az szörnyű, rémes!

Mert bizony a hétmérföldes
Messzelátón felve látja:

Hogy egy nagy-nagy hadihajó
— Épp Amerikából való —
Teljes gözzel fut utána.
Hat hűséges emberét most
Schymmi Lord mind összehiva
Igy szó'ott hozzájuk sirva:

»Biz ez a hajó bennünket
Utolér s minket lezárnak
S mind a 700 palack snapszot
Vizbe dobják. Hű bajtársak,
Ne engedjük ezt a szégyent,
Igyuk meg, csak 100 jut egyre!
Igy dugárut nem találunk
S elmehetnek szégyenszemre!

III. ÉNEK.

Igy is történt, mind megitták
Es itt szörnyű lesz az ének...
Mind a hét hősünk kalimpál,
Mind a hét oly szörnyű részeg:
Hogy hajójuk kormány nélkül,
Csak magató', mint a vak
Bukdácsolt az éjszakában —
Miglen beütött a krakk!

Egy sziklás sziget szikláin
Széttörött a jó »dugasz«

S hogy hét hősünk partra hullott
Ah! az nem lehet vigasz!

Mert mi most jött, az rövid volt,
Mint egy rémes ballada:
Rajtuk ütött bőszen bögvé
Az emberevők bős hada.
Csak úgy nyersen, egykettőre
Megették mind a hetet —
De emberhust nyersen enni
Büntetlenül nem lehet!

Minden hősünk 100 palack snapsz
Tartalmával volt telítve

S a vadak még sosem ittak
Snapszot, (aki hiszi, higgye!)
Hát a lakoma után, tán
Alig egy fél óra mulva
Delirium trémenst kaptak
És az emberevő hadnak
Minden tagja ki volt mulva . . .

BEFEJEZÉS.

Vége! Minden alkoholista
Ilyen gyalázatosan mul el . . .
— Tudje-e, mi az a Lysoform?
Legjobb a Yes porcellán-puder!

(Sárközujlak.)

Rügyfakadás.

S Z E M É L Y E K :

Pali (12 éves), Zsuzsika (10 éves).

SZINHELY: nyári délután a kertben. Fa tövében pad. A pad előtt sétaut. Pali és Zsuzsika a padon ülnek. Pali a pálcájával belüket ír a homokba. Zsuzsika hallgatva nézi. Hosszu hallgatás.

Zsuzsika (zavartan): Helyes kis pálcá . . .

Pali (hirtelen félbehagyva az írást):
Ugy-e, helyes?

Zsuzsika: Képelem, drága volt . . .

Pali: Oh, nem is oly drága. Potom egy korona.

Zsuzsika: Egy korona! Jézusom, mi cukrot lehetett volna venni egy koronán!

Pali (szemét lesütve, kissé bátortalanul):
Cukrot is hoztam.

Zsuzsika: Nekem?

Pali (most már összeszedi magát és bátran néz Zsuzsikára): Magának, Zsuzsika!

Zsuzsika (nagyleányosan): Valóban, Pali, maga oly kedves . . . oly figyelmes.

Pali (kihuz a zsebéből egy papírcsokót s átadja Zsuzsikának): Tessék, kisasszony.

Zsuzsika (nagyleányosan biccent a fejével, mosolyogva): Uram . . . köszönöm. (Hirtelen lebontja az aranyos cernát a zacskóról s bekukucskál a zacskóba. Pali is odadugja a fejét.) Finom, finom! Már látom, hogy finom! Drága volt?

Pali: De kisasszony! Mit gondol?

Zsuzsika: Pardon, uram, pardon. Ez a

kérdés illetlen volt tőlem. Gavallérok nem törődnek azzal, hogy mibe kerül a — cukor . . .

Pali: Természetesen, kisasszony, természetesen. Mi azzal nem törődünk!

Zsuzsika (fölnevet): Oh, de nagyszerű!

Pali (megütődve): Rajtam nevet?

Zsuzsika: Oh, dehogy. Magamon. Azaz-hogy magamon is, meg magán is . . .

Pali (feszesen): S szabad tudnom?

Zsuzsika: Hogyne volna szabad. Azon nevetek, hogy én magát urazom, maga meg kisasszonyoz. Mintha már nagyok volnánk. (Körülnéz) Be jó, hogy valaki nem hallotta! Például a latin tanár, mi?

Pali (hirtelen felugrik): Zsuzsika, maga gunyolódik?

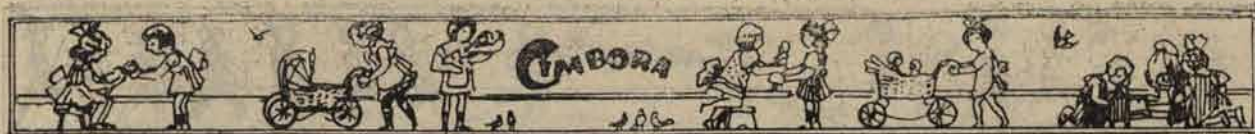
Zsuzsika (ijedten): Én!? Ugyan, ugyan. Na, üljön le. Béküljünk ki. (Kivesz egy cukrot a zacskóból, aztán kínálja Palit is.) Na, vegyen maga is. (Pali kivesz egyet.) Na, most cseréljünk.

Pali: Jó, cseréljünk.

Zsuzsika (a száját csücsöríti): Tegye ide, ni. (Pali reszkető kézzel teszi Zsuzsika szájába a cukrot. Zsuzsika csettint.) Oh, de édes, oh, de jó!

Pali (nekibátorodik, ő is csücsöríti a száját.) Tegye ide, ni. (Megtörténik. Ő is csettint.) Oh, de édes, oh, de jó!

Zsuzsika (felsóhajt): Istenem, Istenem, de jó dolguk lehet a cukrászoknak! De édes lehet

az életük! Csak ülnek, ülnek a cukrosboltban s folyton ropogatják a finomabbnál-finomabb dolgokat!

Pali (elkomorodott arccal néz maga elé, bánatos hangon): És nem kell latin dolgozatokat csinálniok . . .

Zsuzsika (részvétellel néz Palira): Szegény Pali! Ugy-e, nehéz a latin?

Pali: szörnyű nehéz! Kegyetlenül nehéz. Hiszen ha . . .

Zsuzsika (zavarában kiveszi Pali kezéből a pálcát s mindenféle figurákat rajzol a homokba. Aztán félénken néz fel Palira): Mit ka-pott a la-tin-ból?

Kinos csönd.

Pali (busan legyint a kezével): Ej!

Zsuzsika (egy hármast rajzol a homokba s félénken rámutat): Ezt?

Pali (elkeseredetten): Hisz ha 3-as volna!

Zsuzsika (siró hangon): Istenem! Oh, Istenem, talán csak nem . . .

Pali (zord hangon): Dé igen, 4-es!

Zsuzsika (rémülten csapja össze a kezét): Négyes! Hisz ez szekunda! Ugy-e, ez maguknál szekunda? Oh, mondja, mondja, hogy nem az. Hogy maguknál is csak elégséges. Istenem, Istenem! Pali maga hallgat. Én szörnyűt sejtek. Szóljon már az Istenért!

Pali (elérzékenyülten): Oh, ne gyötörjön Zsuzsika. Nem látja, mennyire szenvedek?

Zsuzsika: Tehát? Tehát? . . . Sze . . .

Pali (kinyögi): Szekunda!

Zsuzsika: Oh, jaj nekem, jaj!

Pali (álmélkodva): Jaj magának? Nekem jaj az, Zsuzsika! Tudja, mivel fenyegetett meg az apám?

Zsuzsika (gunyosan): Mivel! Nagyszerű! Hát mivel fenyegetik az apák a szekundás fiut? (Mély hangot utánozva.) Gaz kölyök, suszterinasnak adiak! (Saját hangján.) Na, ugy-e, ezzel ijesztgeti? Oh, azok az apák!

Pali: Ne bántsuk az apákat, Zsuzsika. Végre is nem kívánhatjuk, hogy örüljenek a szekundának. Egyébként, ha összel javítok . . .

Zsuzsika (megkönnyebbülten): Akkor nem adja be suszterinasnak, nemde?

Pali (csüggedten): Csakhogy én nem bízom magamban. (Kitörve.) Kutya nehéz az a latin, Zsuzsika! Magának sejtelve sincs, hogy milyen kutya nehéz!

Zsuzsika (részvétellel néz Palira, arcát meg-

simogatja): Szegény fiu . . . (Hirtelen felragyog az arca.) De hát muszáj, hogy éppen suszterinas legyen? Tudja mit? Kérje meg a papáját, ha már kiveszi az iskolából, ne adja suszterinasnak.

Pali: Hát minek?

Zsuzsika: Adja cukrászhoz! Oh, de szép lenne az, Pali. Maga ott ülne a cukrosboltban, én meg minden nap cukrot vennék magától . . .

Pali: S én a legfinomabbat adnám magának.

Zsuzsika: Néha, ha időm engedné, beülnek a pult mögé s segiteném kiszolgálni a vendöket. Egész életre jó barátok maradnánk.

Pali: Egész életre . . . Oh de szép lenne! (Hirtelen elkomorodik.) Hiszen, ha a papa ezt megengedné . . . De a papa szigorú. A papa makacs. Ha egyszer azt mondta: suszterinasnak ad, bizonyos, hogy annak ad. És akkor . . . és akkor . . . maga . . . tudom . . . rám se néz többet.

Zsuzsika (sértődötten): Pali! Kinek néz maga engem?! És ha suszterinas lesz? Nos, akkor magával csináltatom a cipőimet . . . és . . . és . . . és . . . segíték magának!

Pali (meghatottan): Ezt vártam magától, Zsuzsika. Ez az igazi barátság. (Óvatosan körülnéz): Nem, ez több a barátságnál!

Zsuzsika (ijedten körülnéz): Jaj, Istenem, csöndesen. Meghallja valaki!

Pali (feláll, bátor hangon): És ha meghallja! Én már mondtam apámnak is, mamámnak is, hogy ha nagy leszek, ha végeztem . . .

Zsuzsika: Én is mondtam apának is, mamának is, hogy ha nagy lány leszek . . .

Pali: És mit mondtak?

Zsuzsika (elpityeredve): Mit? Mit? Hát nevettek. És magának mit mondtak?

Pali: Mit? Mit? Hát — nevettek! Pedig ez nem neveléses!

Zsuzsika: Igen, igen, de . . . az a szekunda. (Hirtelen) Van több is?

Pali (önérvetesen): Egy sincs. (Kihuzza zsebéből a bizonyítványt.) Tessék megnézni!

Zsuzsika (izgatottan elolvassa a bizonyítványt. Kitörő örömmel): Jézusom! Hisz ez csupa egyes! Hát mit bolondított maga engem?

Pali (komolyan): Próbara akartam tenni.

Zsuzsika (tréfásan meglegyinti Pali): Ejnye, ejnye, hamis diákja! (A színpalack mögül a szolgáló bekiált: Kisasszony! Urfi! Jöjjenek uzsonnázni.) Nos, uram, szabad kérem a karját?

Pali: Pardon, pardon! Ezt nekem kell kérem, Szabad? (Karöltve el.) FÜGGÖNY.

Künn a réten ülnek szépen s olvassák a Cimborát,
Meg se mozdul, meg se mordul Paskala, a hű barát.
Szép csendesen, értelmesen figyeli a jó Paskala,
Hogyha tudna, megszólalna: Ó, de gyönyörű vala!

Rókáné foga libacombra vágyik.

— Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ. —

— Hej, Rókáné komámasszony, ugyan bizony mit gondoltál, mikor hazuról elindultál? — ezt kérdem én tőled.

— Mit gondoltam? — kérdi alázatosan Rókáné komámasszony, — ugyan mit gondoltam volna, kedves Elek nagyapó? Semmit, de semmit nem gondoltam, csak hazuról elindultam.

— Hiszi a piszi, — mondtam én magamban.

Mert ismerem én a komámasszonyt: mindig rosszban sántikál. De azért csak hagytam, hadd menjen utjára, tudom, mindjárt kiszül, hogy megint ravaszkodik, mesterkedik ökligyelme.

Hát csak néztem, néztem a komámasszony után, hadd lám, mit csinál? No, egyebet nem csinált, csak billegett, ballagott, meg-megállt, körül-nézett, szimatolt, aztán egyszerre csak egyet ugrott

kettőt szökött, ott termett a réten, ahol legelt száz liba.

Na, lesz most itt galiba!

— Ej, de jó helyre kerültem, ujjongott a komámasszony, s elkezdett nótázni jó hangosan, hogy csakúgy zengett a rét:

Száz liba egy sorba,
Mennek a templomba.
Elöl megy a gunár,
Jaj de szépen sétál!
Száz liba egy sorban!

De bezzeg nem ment sorba a száz liba, a mikor komámasszony nótáját meghallotta, de nagy gigálással szaladt mind a bokorba! Hiszen szaladhattak, mert föld alá még se bujhattak, ott állott előftük Róké né komámasszony s köszönt nekik illendően:

— Adj Isten, száz liba!

— Gi-gá-gá, mit akarsz? kérdezte a gunár.

— Nem akarok én semmi rosszat, gunár komo, — kedveskedett a komámasszony, — hát akartam én rosszat életemben? Mit gondol rólam, kedves komámuram? Mindég jót akartam, most is azt akarok, egy-két libát a seregből, tetszik vagy nem tetszik, én bizony felfalok.

Hej, sokadalom, lakodalom, left szörnyű nagy riadalom!

— Komámasszony, irgalmazzon! — könyörögtek mind a libák. De Róké né komámasszony nagyot foppant, nagyot kiált:

— Nincs irgalom, kegyelem, mind a százat lenyelem!

— Drága, kedves komámasszony, bár csak addig irgalmazzon, könyörögtek a libák, míg elmondunk egy imát.

Mondotta a komámasszony s közbe a szemét forgatta:

— Én mindég vallásos vótam, a templomért majd meghóttam, hát csak rajta, jó libák, mondjátok el az imát,

Hej, száz liba egy bokorba, imádkoznak szépen sorba! Megkezdte a gunár: gigágágá, gigágá, gigá, gigá, gigá, gá — — — reggel megkezdte s estig sem végzi, s adta száz libája, nem várhat sorára, mind a száz gyujt rája: gigágágá, gigágágá, gigá, gigá, gigá, gá — — — nem lesz ennek soha vége, győzi ám a libagége!

Hát én szegény fejem, most már mit csináljak? Fussak-e vagy álljak? Mondanám a mesét tovább, nem engedik a gigágák. Gigágáz a libagége, a mesének itt a vége!

[Kisbaczon.]

A lázadó állatok.

— Irtó: CSATKAI JÓZSEF. —

Fibula annyira szerette az állatokat, hogy valamennyinek a nyelvén tudott. Az állatok is szerették Fibu'át, hisz gyakran meg'átogatta és sohasem bántotta őket. Mikor legu'obb ná'uk volt az erdőben, épen gyű'ést tar'ottak. Ilyen kiáltozásokat lehetett hallani: — Nem ürhetjük! Le vele! Elnökött! Izzgatottságukban alig fogadták Fibula köszönését. A teve, amely a leghiggadtabb volt, felelt: Nagy az ekeseredés az oroszán ellen. Utóbbi időben tulságosan gögös, rám se néz, amikor földig hajolva köszönök neki. A többi állatok is sorra panaszkodtak.

A bárány: Megette a mamámat, beee!

A vaddisznó: Megette a lányomat, rőf, rőf!

A bagoly: Eltörte a tojásomat, huhu, huhu!

A fácán: Eltápost a fészkemet! El, el, el!

Minden állatnak volt valami külön panasz, de abban mind egyetértettek, hogy el kell csapni a vérengző királyt. De hogyan? Éppen ezen tanakodtak. Fibu'a azt tanácsolta, hogy egy küldöttség azonnal keresse fel az oroszánt és adja tudtára, hogy mit kíván a nép. Most azonban összeveszték, hogy ki legyen a küldöttségben. Valamennyien ott akartak lenni. Szerencsére, itt volt Fibula, aki szerint legszebb, ha mindnyájan felvonulnak az oroszán barlangja elé s ott majd kihívják a gögös királyt.

A szamar: Majd én megyek a csapat élén.

Az ökör: Talán inkább én.

A bivaly: Nem lenne szebb, ha én mennék elől?

A nyul: Én minden eshetőségre készen hátul ballagok.

A varjak, akik szeretnek ellentmondani a többinek: Mégse lenne jó, ha felvonulnánk, kárunk lehet belőle, kár, kár, kár!

A többség győzött s így lefvonultak valamennyien, nem valami katonás rendben, de hát katonai kiképzésben egyiknek sem volt még része. Elöl ment Fibula és senkinek sem volt kifogása, amikor ő vállalkozott, hogy a tigrissel bemennek az oroszlanbarlangba. A többiek letelepedtek a barlang előtt és várták, hogy mit végeznek odabent Fibula és a tigris.

Az oroszlán egy ürücombot rágott éppen, amikor a két vendég eléje toppant.

— Jónapot adjon Isten!

— No, mi jót hoztatok, kedvelt hiveim?

— A nép küdöttei vagyunk, a nép kíván szólni veled. Barlangod előtt vár alattvalóid serege.

Az oroszlán haragosan elbődült. — Mért nem jönnek be, ha akarnak valamit? Félnék tőlem? Teringettét! Majd mindjárt kifutok és széjjeltépem őket!

Az állatok hallották kint az oroszlán üvöltését s hogy milyen hatást tett rájuk, meglátjuk abból, kinek-kinek milyen gondolata támadt.

A nyul: Fáj a lábam, ha sokáig állok egy he'yen. Ezért egy kissé elmegyek futni, majd később visszajövök.

A vaddisznó: Hazamegyek megszoplatni tizenkét kis malacomat.

A szarvas: Megyek leze'ni, nem lophatom a napot örökké itt.

A róka: Megyek virágot szedni a királynak.

A kakuk: Megyek fészket rakni. (Szemtelen hazugság!)

A gólya: Sietek, mert gyereket kell vinnem a városba.

A majom: Esteledik, el kell mennem a bálba, megtáncoltatni a szép kisasszonyokat.

A madarak: Elrepülnek délre, mert itt az ősz.

Alig volt ott valaki, amikor az oroszlán két vendégével kijött a barlangból. A kígyó alázatosan csuszott tova előtte: Csak azért csuszom hason előtted, mivel nincsen térdem, amin csuszhatnám.

Az oroszlán: Hát ki az, aki bármit is mérszel felhozni ellenem?

A tigris: De hova gondol, felséged? Mindnyájan alázatos hódolóid vagyunk. Isten éltesse!

— Él'en, éljen! — kiállotta az a néhány áll'a', amely még nem tudott elmenekülni.

Az oroszlán: Ne is kukoricázatok ve'em, mert... mert... Azért! No, Isten ve'ed, Fibula! — s ezzel visszament barlangjába folytatni lakmározását. [Szombathely.]

Hasznos szórakoztató.

Dugónyomda.

— Irta: DANI BÁCSI. —

Mikor gyermekkoromban az ablakon keresztül csodáltam a nyomdász ujjainak szorgalmas munkáját, nagy kedvem támadt, hogy én is valami uton-módon utánozzam és saját nyomdára tegyek szert. Végre egy olcsó beszerzési forrásra akadtam. Az eldobott sörös dugókban leltem meg a legalkalmasabb anyagot.

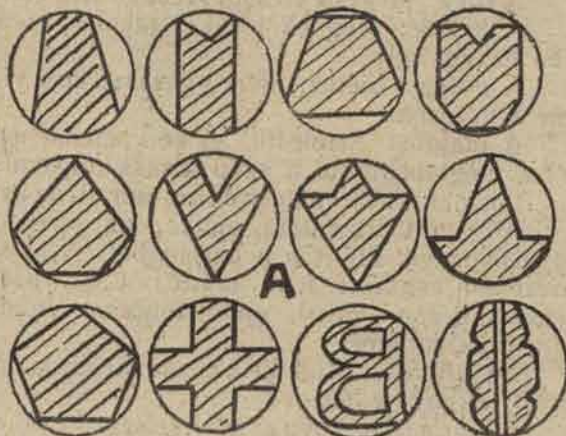
Nem kell más hozzá, mint egy jó éles, vékonyélű kés, mellyel a dugó simára vágott végét berovátkoljuk olyan módon, mint a „D”-nél látjuk. Igen alkal-

mas minták a dugóvégek kivágására az „A”-nál rajzolt idomok. A bevágásnál csak arra kell ügyelni, hogy a rajzolt külső idom alá ne vágjunk.

Az így kivágott minták, mint a bélyegzők használhatók s ha festékes ecsettel áthuzzuk és érdes felületű papírra nyomjuk, készen van a legegyszerűbb nyomda. Egyszerűség kedvéért berendezkedhetünk festékezett párna használatára, mint amelyet a bélyegzőknél szoktak használni.

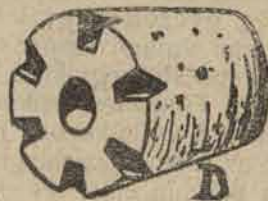
Igen célszerűen használhatjuk fel ezt az egyszerű nyomókészüléket ott, ahol díszített papirosokra van szükség, például

könyvkötésnél csinos külső vagy belső borítékpapírokra vagy karton munkák lapjainak díszítésére!

Ha dugónyomdánk darabjait egyes motívumoknak tekintjük, azok ismétlésé-

vel és egyik a másikkal való kombinálásával igen érdekes díszítési formákat

hozhatunk ki, mint amilyen díszítményt a 'V' rajznál láthatunk.

A papírt a nyomásra úgy tehetjük alkalmassá, ha míg keményítő oldattal a papírlapokat egyenletesen áthuzzuk, amibe még hig vízfestéket is keverhetünk.

A bélyeggyűjtésről.

Kedves Nagypó, kérem e levelemnek közlését, hogy cimboráim egy hasznos szóra közlést sajátítsanak el.

Már több cikket olvastam a bélyeggyűjtés szórakoztató és egyben hasznos voltáról, amennyiben a bélyegek célszerű felhasználásával nagyobb mellékkeresetre lehet szert tenni. A bélyeggyűjtés egyik főszabálya az, hogy csak rendesen vegyük le a bélyeget a levélről, pld. a fogazat ne legyen hiányos, vagy a bélyeg ne legyen rongyos, mert ezáltal még az igen értékes bélyeg is sokat veszít értékéből. Legjobb a papírral együtt kivágni. Gyűjlhetünk minden országbeli bélyeget, mely most azonnal, természetesen, nem igen értékes, de ha néhány év múlva kivonják a forgalomból, lehet hogy tizszeresét vagy ötvenszeresét éri el mostani értékének. A gyűjtést kezdetül kevéssel is, mert idővel sokra megy fel bélyegeink száma, ha még

igen keveset is szedünk össze hetenként. Magyar, jugoszláv, német, cseh, lengyel, orosz, osztrák, és francia bélyegekkel érhetjük el a legjobb sikert, mert azokat belföldön hamarabb és drágábban megveszik, mint a belföldit. Ha azokat nincs módunkban ilyen bélyegeket beszerezni, természetesen, csak ingyen, mert a pénzen való vásárlást csak a szakértők tudják elvégezni, hogy rosszul ne jöjjenek ki a vásárral, esetleg értéktelen bélyegeket kicseréljük, vagyis csercimeket keresünk olyan újság utján, mely a bélyeggyűjtéssel foglalkozik. Innét kiküldjük a román bélyegeket egy német levél kíséretében, ha annak a fiúnak vagy leánynak nyelvén nem tudunk, akivel cserélni akarunk.

Íme, ez a bélyeggyűjtés rövid szabálya, kedves cimborák.

[Egrestő.]

Berelky András V. g. o. t.

Hogyan fejtjük meg a számrejtvényt?

Sok unokám kérte már, hogy tanítsam meg a számrejtvény megfejtésének a módjára, de bizony nehezen jutottam e kérdés teljesítéséhez: hétről-hétre nőtt, növekedett a levelek száma, amelyekre válaszolnom kellett, húzódott, halasztódott a számrejtvény-megfejtés tudományának a közlése. — Ej, ráérünk arra még, mondtam Petőfi Pató Páljával, na meg haboztam is, vajjon nem úgy lesz-e helyesebb, ha unokáim maguk jönnek rá a megfejtés titkára vagy megtanulják valamelyik tudósabb olvasóársuktól. Hiszen, ez volna a rendje, mert ha egyszer közzé teszem is ezt a titkot, egy-két hónap múlva új előfizetők jönnek s kériek majd, hogy tanítsam meg őket erre a nagy tudományra. Hát, Isten neki, most éppen csurog az eső, ugyanis elmarad a reggeli sétám, gondolom, hogy tanító vagyok — figyeljete, gyerekek!

Először is leközlöm Péter Margit sepsiszentgyörgyi unokám számrejtvényét. Ime:

9, 17, 11, 4, 12. Leánynév.

6, 5, 3, 15, 10. Erdei gyümölcs.

1, 21, 13. Számnév.

16, 19, 20. Tehén adja.

2, 7, 14, 22. Falu Háromszék v.-megyében.

18, 8. Állóvíz.

1—22. Egy régi népdal kezdősora.

Amint láthatjátok, e számrejtvény megfejtése egy népdal kezdő sora s ez a sor 22 betűből áll. Azzal kezdem a megfejtést, hogy a 22 számjegyet, leírom s e számjegyek alá írom az egyes sorok megfejtését, illetőleg egyelőre annyi sornak a megfejtését, amennyinek a jelentése felől egészen bizonyos vagyok. Ennél a rejtvénynél bizonyos vagyok abban, hogy a 16, 19, 20 szám: tej, a 18, 8: tó s valószínű, hogy 6, 5, 3, 15, 10 vagy málna, vagy szeder, de inkább málna, mert a szeder csak ugy öt betű, ha az sz-t egy betűnek veszem. Próbáljuk hát: leírom a 22 számjegyet s a megfelelő számjegyek alá írom e három szót: málna, tej, tó.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13,

l á m ó a

14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22.

n t i e j

Már sejtek valamit, de még nem vagyok bizonyos abban, hogy sejtesem nem csal-e.

Minthogy én legalább ezer népdalt könyv nélkül tudok, könnyen lehet, hogy nem csal a sejtésem, de mit csináljon az, aki nem tud oly sok népdalt, mint nagyapó? Az most már törlieti a huksiját, vajjon mi lehet az a leánynév. Ha ezt tudnám, valószínűleg meg volna ezzel fejtve az egész rejtvény. De nem tudom ám, mert öt betűből álló leánynév igen sok van bizonyval, pld.: Borcsa, Boris, Erzsók, Julis stb, Bármelyiket írom ezek közül a maga helyére, zavaros valami jön ki. Elbucszom hát a leánynévtől, a számnévvel próbálók szerencsét. Három betűs számjegyek: Két, négy, hat, hét, nyolc, tíz — tessék válogatni! Végigpróbálom valamennyit s végül a hét-ben állapodom meg. Most már így fest a megfejtés:

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13,

H t á m ó a t

14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22.

n t i e j

— Nadselül! — kiállok fel Öcsikével — most már nyomom vagyok. Mert vagyok nyomon? Mert oly sok népdalt ismerek. Előbb csak sejtettem, most, hogy megtaláltam az első betűt, a H-t, bizonyos vagyok abban hogy a régi népdal kezdő sora: Hullámzó Balaton tetején: Már nem kell törnöm öreg fejemet, hogy vajjon melyik leánynévre gondolt az a hamis Péter Margit és melyik háromszéki falura, tudom már, hogy a leánynév Bella s a falu neve nem Páké, hanem Uzon. Ime:

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13,

H u l l á m z ó b a l a t

14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22.

o n t e j é n

A számrejtvények megfejtése rendszerint közmondás, népdalnak vagy költeménynek a kezdő sora. Aki valamennyire nem járatos a közmondások, a népdalok és a költemények világában, hiába kinlódik, mert ha egy-két sort vagy többet is esetleg megfejt, ha nem tud következtetni a már megfejtett szavakból, aligha jön rá pld. ebben a számrejtvényben a leánynévre meg a község-névre. Ehhez az kellene, hogy a naptárból írjon ki minden öt betűs leánynevet s végig próbálgassa, melyik talál oda s írja le Háromszék-megye összes 4 betűs községeit s találgassa szintén, hogy melyik talál.

[Kisbaczon.]

Elek nagyapó.

Elek nagyapó üzeni.

Ferencz Franciska és Irma. A leveletekkel meg vagyok elégedve, de azzal nem, hogy megfeledkeztek arról, hol kell. Ezt pótoljátok a következő leveletekben. A rejtvényetek jó és várom az ígért leveleket. — **Ifj. Varga Árpád, Marosujvár.** Ha sokat kellett tanulnod a román iskolában, meg is volt az eredmény, mert a vizsgád jól sikerült. Természetes, hogy ennek nemcsak te örülsz, de én is örülök. Jól esett olvasnom leveledből, hogy a vizsga után első dolgod volt levelet írni nekem s hogy ezzel, amint írod, újra visszalérsz unokáim közé. Azért, hogy Nagyváradon előfizetőt szereztél, dicséretet érdemelsz. A régi feliratok tulságosan könnyűek, nehezebbeket eszelj ki. — **Morvay György és Pál, Marosvásárhely.** A megfejtésen kívül levelet is írtatok, hogy közelebből ismerjelek meg titeket. — **Deutsch Tibor és Sándor, Kolozsvár.** Valószínű, hogy választottam előző levelekre is s ha nem, ez azt jelenti, hogy leveletek nem jutott el hozzám. Rejtvényeitekből válogatok. — **Dankó Irénke, Tükkös.** Igen ügyesen írtad le a Cenketőre rendezett kirándulásokat s bizony, én is szerettem volna köztetek lenni és gyönyörködni a táj szépségeiben. A kiadóbácsinak üzentem, hogy lehetőleg pótolja a 12—22. számokat, de jövőre tanácsolom, hogy azon melegebben reklamáld meg a hiányzó számot. — **Dávid Elza és Gizli.** Jól tudom, hogy hol laktok, de nem írom a nevetek után, mert akarom, hogy rászokjatok a levélírás eme fontos szabályára. A belültrejtvényetek hibás. A számtanrejtvényt megfejthetetlennek találtam. Szeretném, ha megmagyaráznátok a megfejtés módját. — **Módy Misi és Baba, Petrozsény.** Nem haragszom amiatt, hogy sokáig nem írtatok, mivelhogy a haragot nem ismerem s mert külföldben is ígérték, hogy a vakáción szorgalmasan írtok. Örvendek, hogy a vizsgátok oly szépen sikerült, hogy még ajándékot is kaptatok, annak azomban nem örvendhetek, hogy Vilma nővéretek husvét óta beteg. Remélem, a levegőváltás helyreállítja az egészségét. A szórejtvényetek sorra kerül, névrejtvényeiken nem tudtam eligazodni. — **Csonka Irénke, Torda.** A bizonyosság okáért másodszer is minden jól kívánsz nekem a nevemnapjára. A jó kívánságnak ez a megduplázása valóban nagy szeretetre vall. Te egyike vagy leg-hűségesebb unokáimnak, aki már voltaképpen kinőtél a Cimborából, de — úgy látszik — nem tudsz, vagy nem akarsz megválni s tovább szerzed az örömet nagyapónak a hűségeddel. Elhiheted nekem, hogy igazán szeretnélek személyesen is megismerni s ha Isten éllel, ez meg is fog történni. Örömmel látom, hogy jól telik a nyarad, jársz tánciskolába, fürödni az Aranyosba, délelőttönként segítesz édesanyádnak a konyhán, délután pedig egy

barátnődnél „neccolni” tanulsz. Annak méltán örülhetsz, hogy Szondy György „Börme” c. regényét nyerted, mert ebben egy igen értékes könyvvel gyarapodott a könyvtárad. A Cimborá, amely újabban nemcsak hozzád, de mindenüvé pontosan érkezik, sőt Tordán már szombaton ott van vasárnap helyett, remélhetően ezután is pontosan ott lesz mindenütt. Hogy te nemcsak a szép külseje által vagy elragadtatva, de a tartalmában is gazdagabbnak talárod, ennek igen örvendek, mert a te véleményedet sokra becsülöm. — **Biró Ferenc, Nagyenyed.** Most nem késtel ugyan te a megfejtés beküldésével, de, hogy ez jövőre elő ne forduljon, jövőre egyenesen Kisbaconba címezd a leveledet. — **Debitzky Mihály, Marosvásárhely.** Igazán sajnálom, hogy apuskád csak egy pár órát töltött Barólon s emiatt nem hozott el magával, pedig már tavaly nyáron vártam a látogatásodat, mert szüleid és nagyszüleid után szeretnélek megismerni téged is. Igen szépen írtad le a bérnyúlásodat, a záróünnepet s veled örvendek, hogy a záróünnepen te is kaptál egy jutalomkönyvet. Édesanyád levelére külön válaszoltam. — **Gyárfás László, Buziás.** Jó messzire mentelek nyaralni Kolozsvárról, de akármilyen messzire mentél s akármilyen szép helyen vagy, te ott is gondolsz nagyapóra, ami öreg szívemnek igen jól esik. — **Cseh Magda, Vajdahunyad.** Igazad van, a hallgatás nem jelenti azt, hogy nem gondoltál reám. Ezt azzal is bizonyítod, hogy már rég szeretted volna megköszönni nekem a szép Cimborát. Örvendek, hogy a sok tanulásnak meg volt a jó eredménye s várom további leveleidet. — **Gereöffy Juliska, Görgény.** Ha Takács Irma barátnőd előfizetett Bihari bácsinak, eddig bizonyosan kapja is az újságot. — **Perl Helénke, Máramarossziget.** Ha három hónapig élet és halál között lebegtél, ez eléggé magyarázza hosszás hallgatásodat. Nem csuda, ha egészen meggyengült az írásod, de én bízom az ígéretedben, hogy ezután minden héten írsz nekem, mégpedig lassan, gondosan, nagy betűvel s akkor megjavul az írásod. Ugyanigy számold be a nyári utazásaidról is. A kiadóbácsinak írtam, hogy a múlt évről küldjön neked bekötési-táblát és pótolja az ez évi 5. számot. — **Kirkosa Klárka és Böske, Torda.** Jó mind a két rejtvényetek, de igyekezzetek másfajta rejtvényt is szerkeszteni, mert név- és pótlórejtvény igen sok gyűl össze. — **Bartók Kató és Gyurka, Nagyenyed.** Sokan, igen sokan írják azt, amit te, Katóka, hogy a Cimborá nemcsak kívül szép, de talán még a tartalma is szebb, mint eddig volt. Hiszen, éppen ez az én törekvésem, hogy hétről-hétre szebb és tartalmasabb legyen a Cimborá s örömmel látom, hogy ezt észreveszik a figyelmes olvasók. Öcsike még nem nőtt ki a „nadselü” gondolatokból, de ő mostanában igen sokat betegeskedett, emellett nagy bánat is érte

szegény s természetesen, vele nagypót is, meri meghall az ő bájos, kedves huga, Hancika, akit ő oly nagyon szeretett s szerettünk mindannyian. — **Klinger Ilonka, Nagyszeben.** Írtam a kiadóbácsinak, hogy a Cimborát augusztus elsejétől kezdve Reisper Gasse 10. szám alá, W. Krafft címre küldjék. Benedek Sándor, a te ismerősöd, az öccseivel a multkoriban meglátogatót Kisbancban. Igen kedvesen játszóltak az én unokáimmal. — **Barabás Mária, Homoród.** Homoródon, a gyönyörű szép Homoródon nyaraltok. Voltam ott, pompás a levegője, gyönyörű a vidéke, szép ott minden s remélem, friss egészségben, vidám kedvvel lérték majd haza — **László Lilly és Kató, Nagybánya.** Nekem is öröm, ha örömet szerzett a nyári könyv — **Winkler Hajnalka, Nagysomkut.** Ti még nem járattátok a Cimborát, de unokatestvérednél, Bányász Hajnalkánál, megismerted és úgy megleltél neked, hogy kérni fogod apukádat, rendelje meg neked. Előre örvendek, hogy veled egy igen kedves unokával fog nőni unokáim táborá. Rejtvényeid közül a pontrejtvény sorra kerül. — **Görög Klári és Laci, Szatmár.** Levelet is várok, nemcsak megfejtést. — **Rabetz Sári és Adolf.** Eddig bizonyosan kaplatok válaszl. A pontrejtvény sorra kerül. — **Érsék Kataló.** Amikor az első Cimborát megkaptad, örömdobben majdnem a felhőkig ugrottál, aztán el is olvastad és nem is hitted, hogy ilyen szép a Cimborá. Nyilván e nagy örömdobben feledkeztél meg arról, hogy hol kell a leveled s mert a Cimborá szépsége a hibás, megbocsátom a mulasztásodat. Akármilyen iskolába jársz, attól nem kell félned, hogy nem engedik meg a Cimborá járatását, mert ez egyedül a te kedves szüleidnek a dolga, hogy a gyermekének milyen újságot járattak s minden szülő megtudja ítélni, hogy gyermekének javára válik-e a Cimborá olvasása, vagy nem. A jég, fájdalom, az idén nemcsak nálatok, de sok helyen tett kárt. Volt a nagyapó falujában is, de érezhető kárt nem okozott. — **Katz László, Máramarosziget.** Jól megtanultál írni gépen az édesapád írodájában s ami fontos, helyesírás dolgában is alig találtam hibát. Az bizony nem lehetetlen, hogy megfeledkeztem multkori kérésed teljesítéséről, tehát most közlöm olvasótársaidal, hogy te szeretnél velük levelezni. Cimed: Máramarosziget, Str. Nicu Filipescu No 18. A rajzpályázatra akármennyi rajzot küldhetsz. Végezetül nem állhatom meg, hogy ne közöljem leveled utolsó sorát, amely így szól: „Most, hogy a Cimborá elért ahhoz, hogy ily szép kiadásban jelenjen meg, igazán kívánom, hogy minden romániai gyermeknek meglegyen e szellemi tápláléka”. — **Kádár Imre, Kovászna.** Örömmel látlak unokáim seregében s várom további leveleidet. **Lóvi Emil, Kovászna.** Feri öcsédnek és Lilly hugodnak már régóta jár a Cimborá és te is nagy szeretettel

olvasod és türelmellenül várod minden számát, jóllehet nagy diák vagy. Sok ilyen nagy diák unokám van nekem, akik nagy szeretettel olvassák a Cimborát, mert ezek már meg tudják ítélni, hogy nemcsak érdekes olvasmányok vannak benne, de ezek az érdekes olvasmányok magas irodalmi színvonalon állnak. Szóval, nem te vagy az egyetlen nagy diák unokám. Mondanom se kell, hogy szeretettel várom további leveleidet, a rejtvényeidből pedig válogatok. — **Wieder Rif. ke, Petrozsény.** Bizony, rég nem írtál, de ígértem, hogy ezentul minden héten írsz. Sajnálom, hogy hamarabb nem rendeltem meg a Cimborát s magam is azt hiszem, hogy ezt nem ok nélkül sajnálod, de kárpótolhatod magadat, mert hétről-hétre szebb és tartalmasabb lesz a Cimborá. Annak igen örvendek, hogy két kis hugod Gizike és Margitka is igen élvezik Öcsike nadsellő gondolatait s te meg háromszor is elolvastad azt, ami nekik jobban tetszik. — **Czirják Ilonka és Laci, Csikszereda.** Sehogysem találtál új előfizetőt Csikszeredában, mert ott úgy szólván minden gyereknek jár a Cimborá. Magam is úgy tudom, hogy Csikszeredában sokan, igen sokan olvassák a nagyapó újságát. A kiadóbácsi pótolja a 8, 9. és 21. számot, én meg közlöm adomáid közül az első és az utolsó, egyben elvárom, hogy beváltod ígéretedet s gyakrabban írsz ezután. — **Lehne Edith, Kolozsvár.** Lám, lám, addig törted a fejedet, amíg magadtól is rájöttél a számrejtvény megfejtésének a titkára. Ennek igen örvendek, bár főként a te folytonos sürgelésedre részletesen megírtam, hogyan kell a számrejtvényt megfejteni. De hát nem végeztem azért főlőleges munkát, mert sokan kérték ezt már tőlem. — **Páska Judit, Hidalmás.** Végre megírtad a rég ígért hosszú levelet, amelynek a tartalma röviden a következő: Először is nagyon-nagyon szereted a Cimborát és annak íróit. „Rém” büszke vagy arra, hogy nagyapó unokái közé tartozol. Azt hiszed, az egész világon nincs oly szép gyermekűség, mint a Cimborá. Itthon volt a bátyád s azt mesélte neked, hogy a somogyi erdőben nyolc indián törzs lakik. Persze, hogy csak tréfából mondta ezt, bár az sem lehetetlen, hogy a somogyi kanászokat nézte indiánoknak. Ha szeretnéd látni nagyapót igaziban, nincs más mód, mint hogy toppanj be valamelyik reggel hozzánk s akkor azt is meglátnád, hogyan szerkeszttem a Cimborát. Abban tévedsz, hogy karosszékben ülve olvasom a postát, mert karos székben nem lehet oly sokat dolgozni, amennyit én dolgozom s a leveleitekre írt válaszokat nem egy nagy fiókba teszem bele, mint a hogy te képzeled, hanem egy nagy botlitékba s küldöm egyenesen a nyomdába. A nyári vakációról beszámolhatsz akkor is, ha sehová nem mégy is nyaralni. Aki nyitott szemmel jár, a maga falujában is lát, sok érdekeset és tanulságot.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Pótlórejtvény.

— Beküldte: SZTOJKA LÁSZLÓ.

- amás
- lona
- ándor
- ab
- z

Névrejtvény.

— Beküldte: SZTOJKA KATO.

Bács, Szabadka, Páris, Orsova, Oros háza, Rákos, Uzon, Szabadka.

E kezdőbetűk helyesen összetéve egy kikötő nevet adják.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Páska Judit, Hidalmás. A postautalvónnyal küldött 100 l. l. megkapjuk. A kéri számokat pótoljuk. — Windholz Ödön, Máramarossziget. A múlt év 44. sz. már elfogyott. A I. évi 21. számot pótoljuk. — Perl Helénke, Máramarossziget. A múlt évről bekötési táblával nem rendelkezünk. — Váradi Gabika és Ekker Gyuri, Máramarossziget. Közöljük velünk pontosan, melyik számot nem kapták meg, hogy pótolhassuk. — Salamón Mancsi, Csikszereeda. A múlt évi számok elfogytak, nem pótolhatjuk. — Hertl gyerekek és Halász Noémi, Kolozsvár. Közöljük pontosan, melyik számot nem kapták meg, hogy pótolhassuk. — Gyárfás Olga, Cluj. A múlt évi számok elfogytak.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leierért:

1. Küzdelmek.	3. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és D. cl.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A falizmán.	8. Nehéz idők.

Posta útfán is megrendelhetők a pénz előzetes beküldése mellett vagy utánvétellel.

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bañanii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bañanii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszékmegye). E címre küldendők a *Cimbora részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szatmár) Str. Cuza Voda 4. — A kiadóhivatalhoz küldendők a *Cimbora előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 leu, negyedévenként 100 leu.

Csehszlovákiában évi 80 csehkrona, negyedévenként 20 csehkrona.

Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.

Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.

Jugoszláviában évi 200 dinár, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó r.-t.

Felölös szerkesztő: Dénes Sándor.

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Táborlüz üzen	15— leu
Radványi K.: Horog István & Co	15—
Sztrilich-Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	10—
Batykó: Törvénytárgyarázat	15—
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	15—
Sztrilich-Mócsy: Tábortulmunkák	20—
Radványi K.: Napsugarleventék	15—
Kovács D.: Ballag már	15—
Scherer: Cserkészek könyve	15—